

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον ἀριθμούντες χρόνον
την κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Ἔτος χίλιον κ' ὀκτώ κ' ἑνῆκοσιν,
νέα δράσις Ρωμηῶν μὲ τὴν γλῶσσαν.

Τῶν ἔθρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέροντα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κ' τῶ φράγκα εἶναι μόνον
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—δὲκα φράγκα καὶ τὸ χέρι.

Ὅτι τὸ Μάρτη τοῦ μηνός,
γὶ ἀρρώστους ἔρανος κοινός.

Χίλια κ' εἴκοσι κ' ἑπτὰ,
νέα λόγια τορνευτά.

**Μὲ πόνο σήμερα κ' ἐγὼ
τὸν Ἀσκητὴ μοιρολογῶ**

Ποῦ μάτι δὲν εἰδάκρυσ' ἔμπροστὰ τὸ λείψανό σου,
καὶ ποῖα σημαία γαλανή
γιὰ τὴ δίκῃ σου τὴ θανή
μεγάλῃ δὲν ἀπλώθηκε νὰ γίνῃ σάβανό σου;

Τι πόνο θρήνος ἀντηχεῖ
γιὰ σέ τὸ καλληγάρι
μὲ τὴν πανόρη τὴν ψυχῇ,
μὲ τὴν περίσσια χάρι,
κ' ἔνας βαρὺς ἀντίπαλος μῆς θλιβερῆς καμπάνας
ἐσπάραιε τὰ σωθικά τῆς ἀμοιρῆς σου μάννας.

Ἰδέας φτερωτῆς παιδιὰ
κάνουν χαλύδινῃ καρδιὰ
μὲ τὸ μνημόσυνό σου,
κ' εἶναι μαρτύρων εὐωδιὰ
τὸ νεκρολίβανό σου

Ροδόφυλλα σκορπιζονται καὶ στὸ δικό σου μνημα,
καὶ μὲσ' ἀπὸ βαθειᾶς ὀργῆς ἀνταρματμένο κύμα
βγαίνει καὶ πάλι μιά φωνή: καταρά στὴ γενεῖά,
πούδγαλε καὶ τῆς νεότης σου τὸν ἀτιμο φονιά.

**Κ' ὁ Φασουλῆς μ' ἔνα κουτί
ἀπ' ὅλους ἔρανο ζητεῖ.**

Μ' ἔνα κουτί στὸ χέρι... σ' αὐτὰ τὰ λίγα λόγια
περβαλφῆς ἀπ' ἔλους καὶ πλοῦτος ἀφθονεῖ...
περνοῦν μεγάλοι μὲρὸς του, περνοῦν καὶ σκυλολόγια,
ὅμως κανεὶς δὲν ρίχνει δεκάτ' Ἀργεντινῆ.

Μ' ἔνα κουτί στὸ χέρι καὶ μάτια δακρυομένα
τὸν τόσον φιλανθρώπων ζητεῖ τὸν ρεπενέ...

Σὲ μὴ γνωστὸ τοῦ δρόμου μονάχος καθισμένος
κ' ὁ Φασουλῆς ὁ βλάκας τὸν κόσμο χωρετῶ,
καὶ συνδρομὴ προσμένει: οὐ σέφεις βυθισμένους,
καὶ φάλλει τοὺς ἔρανοὺς καὶ κόσμο σταματῶ.

γιατί, παιδιά, τούς λείπει, δὲν δίνετε κι' ἐμένα;
δὲν δίνετε, φωνάζουν, ἐμεῖς τὸν κουενέ.

Γιατί γιατί μονάχα γιὰ τὰ Νοσοκομεία
μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι σκορπάτε τὸν παρᾶ;
ὅμως αὐτοὶ διαβαίνουν χωρὶς δεκάρα μία
νὰ ρίξουν καὶ σ' ἐκείνον, τὸν πρώτο φοκαρά.

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου μονάχος καθισμένος
μ' ἕνα κουτί στὸ χέρι τοῦ λείπει τὸ καὶ τὸ,
κι' ὁ κόσμος παρελαίνει σὺν ἄγνωστος, σὺν ξένος,
καὶ βλέπει τὸ κουτί του καὶ κάνει τὸν κουτό.

Δώστετε καὶ σ' ἐμένα... κι' ἐγώμαι συμπολίτης,
κι' ἐγώ γιὰ τὴν πατρίδα ταλιπούρδω πολλά...
δώστετε καὶ σ' ἐμένα... κι' ἐγώμαι φαμιλότης,
κι' ἀτέλειωτοις σκοτούραις μοῦ ἔστρίβουν τὰ μαλά.

Δώστετε καὶ σ' ἐμένα, τὸν ἔζιλον κεφάλαι...
καλοσυλλογισθῆτε πῶς ἔχω πληρωμάς...
συχνάκις ὁ μπακάλης μὲ συναντᾷ στὴ σκάλα,
οὐχ ἦντον ἐπισκέψεις μοῦ κάνει κι' ὁ φομάς.

Μὲ τούτους τοὺς κυρίους τὴ διάβολο θὰ γένη;
ρίξτε μιὰ δεκάρα στὴν τρύπα τοῦ κουτζῶ...
σκεφθῆτε πρὸς τοὺς ἄλλους πῶς μῆνας μπαينوγαίνει
κι' ἀνάγκη νὰ πληρώσω τὸ νοκί τοῦ σπητρίου.

Σκεφθῆτε καὶ σ' ἐμένα σὺν δώσετε παράδες
πῶς θὰ μοῦ λείψῃ ἡ φτώχεια κι' ἔλ' ἡ κακομοιριά,
πῶς θάχω κυλικαία καὶ γιὰ τοὺς μασκαράδες
καὶ δὲν θὰ παραδέρω μὲ τὰ νοικοκυριά.

Δώστετε καὶ σ' ἐμένα, φιλόνηρωποι μεγάλοι,
κι' ἕνα λιμοκοντόρο μικρόβια γεμάτο,
κι' ἂν ζήσωμε, τοῦ χρόνου σὺν ἔλθη Καρναβάλι
θὰ σὰς τὸν ἐπιστρέψω νὰ γίνῃ Κομητάτο.

Λεῖψτε καὶ γιὰ μένα μεγάλη προθυμία
καθὼς γιὰ τοὺς ἀρρώστους καὶ τὰ Νοσοκομεία.
Δώστε μου γιὰ νὰ δώσω σ' ἐκείνους καὶ σ' αὐτούς,
δώστε μου γιὰ νὰ δώσω σὲ Στόλους καὶ Στρατούς.

Δώστε μου γιὰ νὰ γίνω φιλόνηρωπος κι' ἐγώ
καὶ μὲ κουτζᾶ στὸ χέρι νὰ σὰς φορολογῶ.
Δώστε μου γιὰ νὰ γίνω τοῦ γένους εὐεργέτης,
δώστε μου νὰ μὴν εἶμαι σφικτὸς καὶ τσαναμπέτης.

Δώστε μου νὰ γυρῶ μὲς στὰς ἰσοτεφάνους
γυρεώνοντας ἐράνους.

Δώστε, φιλόνηρωποι μου, σὲ κάθε διακονιάρη
νὰ διακονεῖ γι' ἄλλους κι' αὐτὸς μὲ τὸ ταγάρι.

Δώστε, φιλόνηρωποι μου... σὲ τούτον τὸν ντουτζᾶ
δὲν εἶναι πρακτικώτερον,
μῆτε κι' ἵπποτικώτερον
ἀπὸ τὴν ζητανιά.

Εἰς τὸν προθάλαμό σας, φιλόνηρωποι μου, μπαίνω
μ' ἕνα κουτί στὸ χέρι καὶ μ' ἕνα μουτρῶ χροῦ,
καὶ τὴν βοήθειά σας γονατιστὸς προσμένω,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς κι' ἐκείνος τὸ κάνει τὸν ψυχρό.

Καίνει δὲν τὸν λυπάται καὶ δὲν τὸν ἔχει φίλο,
καὶ σκούζει: συμφορὰ μου κι' ἄλλοί μου κι' ὅμιλλ...
μόνον ὁ Παρικλέτος θταν μοῦ δὴν ἔζιλο
δαίχνει φιλόνηρωπίας αἰσθήματα γιὰ μὲ.

Μὰ τί φιλόνηρωπίας μεγάλη τρικυμία
τὸ Σάββατον ἔκτεινο γιὰ τὰ Νοσοκομεία.
Διάφοραις κυρίαις μ' ἕνα κουτί στὸ χέρι
σὲ δρόμους καὶ πλατεῖαις ἐκάνανε καρτέρι.

Κι' ἄλλοιμονο στὸν πλούτο, κι' ἄλλοιμονο στὴ φτώχεια,
ποῦχε τὴν κουταμάρα,
μὰ καὶ τὴν στραβομάρα,
νὰ πάη καὶ νὰ πῆσῃ στὸν κυριὸν τὰ βρόχια.

Δὲν γλύτωσε μιὰ τάξις καὶ γένος κι' ἡλικία,
πληρόνουν πνευματώδεις, πληρόνουν καὶ κουτοί,
ἀπ' ἔπου κι' ἂν περνοῦσες ἐφοδος γυναικείας,
κι' ἐτρέχανε μ' προστά σου μ' ἐκείνο τὸ κουτί.

Τὶ δόκανα στήθησαν στὸς δρόμους καὶ παγίδες
γιὰ νὰ πιασθῶν μὲ τρόπο φτωχοὶ καὶ παραλήθεις.
Κι' ἔτραχε μία κι' ἄλλη τῆς πρωτευούσης φροστα
κι' ἔσταματοῦσε κάρρο καὶ βίλαβι καὶ σουστα.

Τὶ σόλος γυναικείος, μὰ κι' εὐεργετικὸς...
καὶ τράμ ἔσταματοῦσαν νὰ πάρουν συνδρομάς,
κι' ἔκατος Ἀχαμάνδων τοῦ τράμ σπαρκατικῶς
ἔδῶσ' ὅτις κυρίαις: ἔλαος καὶ γιὰ μὰς.

Ριχτήχων καὶ σ' ἐκείνον φιλόνηρωπίας κυρίαις
νὰ κάνουν ἱστορίαις.
Δὲν ἄφησαν κι' ἐκείνον τὸν Φασουλή τὸν κοῦκο,
κι' αὐτὸς καθὼς τοὺς ἄλλους: ἐτρέβησε πολλά...
δὸς του καὶ τοῦ τραβοῦσαν τὸ δόζιλο τοῦ σουρτοῦκο
καὶ τοῦ φαχναν τῆς τοπέκας μῆπως τοῦ βροῦν φιλά.

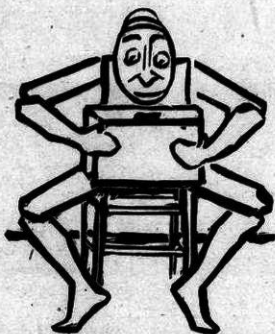
Κι' εἶπε μὲς στὴν ἀντάρα:
κι' ἐγώ σὺν ἔλους κἀπὶ
νὰ χορηγῶσω θέλω.

Μὰ δὲν κρατῶ πεντάρα,
καὶ μιὰ γι' ἀμανάτι
τοῦ πῆρε τὸ καπέλο.

Μπρὸς ὅτις Βουλῆς τὴν θύρα
ἕνα κουτί προβάλλει,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸ ψάλλει
μὲ πατριώτου λύρα.

Στὴν ἀναπαράδῃ,
ποῦ ἔδρωι τὰ Ταμεία,
ρίξτε, βρέ παιδιά,
κι' ἔδω μὲ προθυμία.

Ρίξτε κἀπὶ τί
σὲ τοῦτο τὸ κουτί,
γιὰ νὰ λθῶν οἱ πατέρες
νὰ κάνουν ἀπαρτία,
γιατ' εἶναι εἰς ἀπαρτία
σὲ τούταις τῆς ἡμέρας
ὡσὺν ἀργαὶ γαστέρες
τὸ κράτος ν' ἀμειλοῦν
καὶ νὰ μὴν ὀμιλοῦν.

Δείξτε κι' εδῶ πέρα
λίγη φιλανθρωπία
πρὶν ἄλλη χειροτέρα
γενῆ χρεωκοπία.

Ρίξτε κάτ'ι τι
σὲ τοῦτο τὸ κουτί
νὰ πληρωθοῦν κι' ἐκείνοι
κι' ἔκτακτος νὰ μὴ γίνῃ.

Ἄς πάρουν και γιὰ τοὺτους ποδόγυροι φωτιά,
κι' ἄς τρέχουν μὲ κουτιά
νυχθημερόν' στοὺς δρόμους,
κι' ἄς στρώνουν' στὸ κυνήγι
σφικτοῦς και γαλαντόμους,
καινεὶς νὰ μὴν ξεφύγῃ.

Μὲ ζῆλον ὑψηλὸν
κτυπάτε τὰ κουτιά
σὲ καιθενὸς αὐτιά.

Κι' ἀπὸ τὸν ὄβελόν
πληρώσατε τῆς χήρας
τοῦ κράτους τοῦ σωτήρας.

Σὲ τοῦτο τὸ κουτί
ρίξτε κι' ἔλαις κι' ὄλοι,
ὅσων θέλετε Στρατοὶ
νὰ γίνουσι και Στόλοι.

Ἐδῶ φιλανθρωπία
και νέα και μεγάλη,
ἔπου κοινοποία
δὲν εἶναι ὅσων τῆν ἄλλη.

Δώστε λιμοκοντόρους και κάθε σας λιανὸ
γιὰ τὸ Νοσοκομεῖο τοῦ κράτους τὸ τρανὸ.
Ἐδῶ, παιδιὰ, τὸ κράτος ἀρρωστημένο μπαίνει
κι' ἀμέσως ἄφε οὐδὸς καρδαμωμένο θγαίνει.

Τέτοια τοῦς εἶπε κι' ἄλλα' μπροστά' στὸ Βουλευτήριο,
και μὲς' στ' ἀφορευτήριο
ἐπήγε τῆς Βουλῆς
ὡς νὰ περάσῃ ἡμέρα,
ἐν τούτοις κι' ἔκει πέρα
δὲν ἦτον ἀσφαλῆς.

Πουλάκι ξένο,
κυνηγημένο,
ποῦ νὰ σταθῃ ;

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ
ποῦ νὰ τρωπώσῃ,
ποῦ νὰ χωθῇ ;

Φιλοτιμία
παντοῦ μεγάλη
και ζηλευτή.

Και καιθεμία
'μπρός' τρου προβάλλει
μ' ἕνα κουτί.

Ποῖα δεινὰ μεγάλα κόσμος πολεῖ ὑπέστη,
τότε καινεὶς οὐκίτος...
ὄλαις ἐκυνηγοῦσαν τὸν κόσμο ὅσων Ὀρίστη
'στοὺς δρόμους ἀμειλίτως.

Θεὶ μοῦ τι τρεχάλας!... ὅσων Ἐρινὸς ἔλλους
ὄρμουσαν σὲ πλουσίους, μὰ και σὲ φεραλέους.
Μ' ἐκείναις εἶχε χάσει καινεὶς τὰ νερά του,
μὰ και' στὸν Ζαχαράτου
καινεὶς δὲν εἰμποροῦσε ν' ἀπλώσῃ τὴν ἀρίδα
και γὰ διακόσῃ τὸ σῶμα τῆν καθ' ἑφημερίδα.

Ἄπ' ἔπου κι' ἄν' περνοῦσε μὲ γυναικεία μούρη
'ξεφύτρωνε' μπροστά' σου και τῆκοβες καιμποῦρη.
Μὰ και' στὸ Κομητηρίον
εἶχαν καιτὶ σωτήριον,
κι' ἀπὸ τοῦς πιθαμιμένους ἔγούσαν πορθημεία
γιὰ τὰ Νοσοκομεία.

Κι'έβλεπες περιέργως·στών φουσανιών τὸ σμήνος
καὶ κάθε χασομέρη καὶ λιγερὸ κορτάκι
νὰ τρέχῃ,νὰ φωνάζῃ,γὰ νὰ φανῇ κι'έκλεινος
πῶς γιὰ τὸν ποδογύρων εἰργάσθη τὰ κουτάκια.

Πόσα κουτὰ καὶ ποταί...
κι'αὐτὸ τὸ κουτὸ - Σάββατον
ἤρθ' ἢ φιλανθρωπία
πρὸς ὕψος δυσανάβατον.

Καὶ καθεμιὰς κυρίας λιγνῆς κι'εὐστραφεστάτης
γέμισε τὸ κουτί,
κι'ἐπέτυχε καθ'ἅλα τῆς Μεγαλειστάτης
ἢ μεθόδου αὐτῆ.

Διὸ δεχθῆτε γέρας ἐργατικῆς μελίσης,
καὶ τώρα θριαμβέουδ' ἐλέῳ Βασιλίσης
ἀπέδειξε τί κάνει
φιλόνηρωπον φουστάνι.

Κι'ἀς·ποῦμε: καὶ τὸ χρόνον νὰ γίνουιν πρὸ καλά
καὶ μέσα·στὰ κουτὰ τὸν νὰ πέσουιν πρὸ καλά,
κι'ἔλοι φιλανθρωπία νὰ δεῖξουιν πρὸ πολλῆ,
χωρὶς νὰ λησμονήσουιν κι'αὐτὸν τὸν Φασουλῆ.

Εἰς τοῦ Τυφλοκομείου προχθὲς τὴν ἑσπερίδα
εἶπε τοὺς στίχους τούτους ὁ «Φασουλῆς
ἢ δίδα.

Σοφοὶ μας ὀφθαλμαῖτροι καὶ κύριε Γαζέπη,
οὐ τοῦτον τὸν ψευτόκροσμο τί μάτια κανεῖς βλέπει.

Μάτια,ποῦ οὐ νυστάζουιν κι'ἀρχίζεις χασομυρήματα,
καὶ μάτια,ποῦ οὐ βράζουιν οὐ πειρασμοὺς καὶ κρίματα.
Μάτια,ποῦ τὰ θλόωσανε μαύρης ζωῆς καύμοι,
μάτια,ποῦ τὸν Παράδεισο σ'ἀνοίγουιν νύκτα μέρα,
καὶ μάτια,ποῦ οὐ κάνουνε καὶ θέλωντας καὶ μὴ
νὰ πῆς·στὸ γέρο διάβολο κι'ἀκόμη παραπέρα.

Μάτια,ποῦ λὲς ἀληθινὰ πῶς τὸ διαβόλο θῆναι,
μάτια,ποῦ μ'ἐνα κύτταγμα θαρρεῖς πῶς θὰ οὐ φάνε,
μάτια,ποῦ οὐ ματίζουιν γιὰτί οὐ βλέπουιν πλούσιο
καὶ μὲ τὸν δίσκο δὲν ζητᾶς καὶ οὐ τὸν ἐπιούσιο.

Μάτια,ποῦ στέφονται·ψηλὰ
πρὸς ἐπουράνια καλά,
κι'ἄλλα,ποῦ φάχουιν χαμηλὰ
νὰ ἔρουιν τίποτα φιλά.

Μάτια,ποῦ σκιάζουιν τὸ φῶς καθὼς ἢ νυκτερίδα,
μάτια,ποῦ λὲς πῶς πάντοτε ὕ'ἀστράφουιν ἀνοικτά,
μάτια σὰν τῆς γλαυκώτιδος,καὶ μάτια σὰν γαρίδα,
ὅπου οὐ κάνουν νὰ κρατῆς τῆς τοσέκας σου σφιχτά.

Μάτια,ποῦ τὸ μαυράδι τὸν τὸ γλυκοκλαιέουδ'
μπομπουκισμένο πιηταί μὲ τόσο λυρισμό,
μάτια,ποῦ δὲν σηκώνονται·γιγάντι νὰ οὐ δῶσιν
μονάχ'ἀπὸ ψευτοτροπῆ κι'ἀπὸ ταρτουρισμό.

Κι'ἄλλα παρθένα καὶ δειλὰ
μ'ἀγγέλων ἀθρότητα,
ποῦ σκόβουιν κάτω ἴτροπαλὰ
μ'ἀληθινῆ σεμνότητα.

Μάτια,ποῦ περιπαίξουιν μ'ἀδραντοπιτῆς γεμάτα,
μάτια,ποῦ οὐ μαγειέουιν καὶ λὲς: ἀνάθεμά τα.
Μάτια,ποῦ κάθε τί στραβὸ φαίνει·ἔμπροσ τὸν ἴσο,
καὶ κἀτὰ μάτια θαυμαστά,
ποῦ οὐ τρομάζουιν καὶ κλεισιτά,
καὶ γίνονται καὶ τέσσερα καὶ βλέπουιν κι'ἀπ'ὀπίσω.

Μάτια μαριόλικα,ποῦ λὲς πῶς εἶναι καριωμένα
μόνο γιὰ νὰ λιγώνουιντ' ὀρώτων πανηγύρια,
μάτια,ποῦ σὰν Ἡραίστεια σοῦ φαίνονται οὐσιμαίνα,
καὶ μάτια,ποῦ σπιθοβολοῦν καὶ μοιάζουιν σὰν ζαφεῖρια.

Μάτια κουτά,μάτια χαζά,ποῦ τίποτα δὲν λένε,
μάτια,ποῦ λὲς πῶς ἐγίνων μονάχα γιὰ τὰ μάτια,
καὶ μερικά,ποῦ κουτουροῦ·συνεῖθσαν νὰ κλαῖνε
καὶ στάζουιν δίχως ἀφορμῆ σὰν πῆλινα κανάτια.

Μάτια,ποῦ μόνον ἢ φευτὰ τ'ἀνο·γοκλαίνει πάντα,
καὶ μερικά,ποῦ βλέπουιν χωρὶς νὰ ζέρουιν γιάντα.
Μάτια,ποῦ ρέμβης φαίνονται κι'ὄνειρων κατοικία,
μάτια γλαρὰ προκοιηθῶν μὲ κύκλους φλογερούς,
ἀλλὰ καὶ μάτια Δαλιδᾶς,καὶ μάτια γυναικεῖα,
ποῦ λαχταροῦν ἐμπροσὰ καὶ τούγια καὶ χοροῦς.

Μάτια τρελλά,ποῦ μέσα τὸν φεγγολοεῖ νεότης
καὶ κάθε πῆθος φερετόης τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης.
Μάτια γερόντων,ποῦ ματίζεις
ἀναζητοῦν μὲ πόνου,
καὶ πότε βγάζουιν φωτιαῖς,
καὶ πότε τοιμαπλῆς μόνο.

Μάτια καμπόσουιν κοσμικῶν
καὶ καλογῆρουιν μερικῶν,
ποῦ σκανδαλλίζονται συχνὰ κι'ἔχουιν τὸ βλέμμα λαύρο
πρὸ πάντων τὴν Σαρακοστή,ποῦ τρεῖν χαβιάρι μαύρο.

Μάτια,ποῦ ματοκλίωσαν τὴν Τροίαν τοῦ Πριάμου
καὶ τὸν Ὀμήρου τὸν τυρῶν ἰδέσασαν τῆς λύρας,
ἀλλὰ καὶ μάτια μύθους σὰν τοῦτὰ τὰ δικά μου,
ποῦ τοὺς παπᾶδες πέρνουιν γιὰ μαυροφόρας χήρας.
Καὶ μάτια,ποῦ φιλόνηρωπα γιὰ τ'ὀφθαλμαῖτροιο
ἦθλαν ἐδῶ νὰ κυτταχθοῦν·στὸ θέατρο τὸ κρίου.

Ποικίλος καὶ στήν θρασι·ὁ κόσμος ὁ κανάγιας,
ἀλλὰ τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ κι'ἄλλα τῆς κουκουβάγιας.

Καὶ καμπόσουιν,ποικιλίας,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐτὸν Κέπετι τῆς Βέρνης θερμὰ συγχαρητήρια,
ποῦ τώρα·στῆς Αἰγύπτου πῆγε τὰ Δικαστήρια,
κι'ἀντάξις καθ'ἅλα μιάς μεγάλῆς φήμης
θὰ λάμπ'ἑροφάντης λαμπρῆς τῆς Ἐπιστήμης.

Τὴν Σοφίαν Παπαδάκη,πολυθέλητηρην κοπέλα,
δραλεκτῆ καὶ ζηλεμένην,ποῦναι κι'ἡ φωνῆ τῆς τρέλλα,
ἐνυμφεύθη τελευταίως τοῦ Καίρου τραπεζίτης,
ὁ καλὸς μας Γιάγκος Κουλιῆς,κι'ἀνεχώρησε μαζί τῆς.
Κι'ὁ Ρωμῆος τοὺς ραίνει ρόδα καὶ τοὺς λέει·στὸ καλὸ,
κι'ἡ ζωῆ τὸν νάιναι πάντα σὰν τὸν ἦσιχο γιολό.

Ἰωάννης Κακλαμάνου κι'Ἀμρόσου τοῦ Πλυτὰ
γάμος ἐπέλασθη πρώτης
δλος ἔρωτος καὶ νεότης,
κι'ὁ Ρωμῆος μ'εὐχὰς μυριάς τὸ ζευγάρι χαιρετᾶ.

Εἰς τὸ γνωστὸν Ὄθειον ἀπόψε τὸ δοξάρι
τοῦ Χωραφὰ τοῦ μάγου θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ.